

af Værgeraadet. Det Argument, som den højtærede Justitsminister anfører for sin mere konservative Opfattelse, navnlig mod den direkte Valgret, nemlig at dette Omraade ikke bør undergives politisk Agitation, gør ikke noget større Indtryk paa mig, thi rent bortset fra, hvad man i øvrigt kan sige om denne Betragtningssmaaede, tror jeg, at Hvervet som Værgeraadets medlem alle Dage vil blive af den Art, at det kun frister de særlig interesserede. Men hele dette Forhold, som saa ofte har været drøftet her i Rigsdagen, kan vi maaske bedre diskutere videre i Udvalget.

Hvad den særlige Ordning for Hovedstaden, København-Frederiksberg, angaar, tør jeg ikke indlade mig paa en Drøftelse af den af Kommissionen foreslaaede Ordning. Det kostede nemlig et saa umaaadeligt Besvær at blive enig om denne Ordning, om hvilken der kan siges overmaade meget baade for og imod, maaske mest imod. Da jeg forudser Vanskelighederne ved paa ny at opnaa Enighed ogsaa i Rigsdagen, hvis man begyndte at pille ved Kommissionens og Regeringens Forslag paa dette Punkt, skal jeg nøjes med at sige, at jeg rent personlig betragter Spørgsmaalets Løsning paa den foreslaaede, noget udviklede Maade som et Forsøg paa at opnaa en samtidig mere centraliseret og dog mere bevægelig og ensartet virkende Administration, end vi hidtil har kendt, og saa maa vi afhjælpe eventuelle Mangler, hvis det viser sig, at Apparatet ikke fungerer, som man har ventet sig det. Men Hovedsagen for mig er altsaa paa dette Omraade, at den højtærede Minister ikke vil gøre Værgeraadets institutionen mere folkelig i sin Sammensætning og i sit Udspring end nu, og derfor føler jeg mig ikke tilfreds med Lovforslaget paa dette Punkt.

Det næste Formaal, som man, efter hvad jeg sagde, burde tilstræbe, var at udvide det enkelte Værgeraadets Myndighed og at indskranke Overværgeraadets Myndighedsomraade, hvorved man altsaa skulde opnaa, dels at Befolkningen kom i mere personlig Berøring med Værgeraadets institutionen, det enkelte Værgeraad, dels at dette selv faar en langt større Indsigt i og Ansvar for Sagerne, det vil sige Børnenes rette Behandling, og endelig at undgaa den ret sendrægtige og i øvrigt utilfredsstillende Papiradministration, der har udviklet sig paa dette Omraade, fordi Overværgeraadet i Virkeligheden ene har Ansvaret for Børnenes Fremtid og Bestemmelsesretten. Det glæder mig at

konstatere, at den højtærede Justitsminister paa dette vigtige Punkt har fulgt Betænkningen gennem en Række Regler, særlig i §§ 23—28 og 33, Regler, som jeg ikke har Tid til at fordybe mig i. Gennem disse Regler udvides Værgeraadets Kompetence meget betydeligt. Dets Beslutninger skal ikke længere godkendes af Overværgeraadet, det træffer selv Bestemmelse om Børnenes Anbringelsessted o. s. v., kun under en vis Samvirken med den nye Overinspektør og under en vis Appel til Overværgeraadet, som i det væsentlige maa siges at være forvandlet til en rent juridisk Appellinstans samt til et statistisk Kontor. Om man endda ikke har givet Overværgeraadet for megen selvstændig Myndighed og Initiativ, bl. a. ved den noget farlige Regel i § 30, 2det og 3die Stykke, kan diskuteres. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man har gjort det. Men i hvert Fald, det afgørende Brud med den nuværende Ordning er umiskendeligt, og det faar saa blive Administrationen, de nye Værgeraad, som gyder den rette Vin paa de nye Læderflasker, de faar udleveret.

I Forbindelse hermed staar det tredje Hovedformaal, jeg nævnte, nemlig at Værgeraadets institutionen kom til at sortere under det Ministerium, der i øvrigt varetager den offentlige Forsorg. Om dette Spørgsmaal har der, som for øvrigt om saa mange andre vigtige Spørgsmaal, staet megen Diskussion i Kommissionen, idet Flertallet, ligesom Justitsministeren, vil beholde den nuværende Ordning, hvorefter Justits- og Undervisningsministeriet deler Værgeraadets forsynen imellem sig, medens Mindretallet, hvortil undertegnede hørte, lagde Vægten paa det centraliserende, paa, at der her som Hovedformaal hverken er Tale om nogen Straffemyndighed eller overhovedet om en egentlig juridisk Administration, saa lidt som om en speciel pædagogisk, men om en Gren af den offentlige Forsorg, som baade systematisk og naturligt burde henlægges under det Ministerium, under hvilket hele den øvrige mangeartede sociale Lovgivning sorterer for Tiden, altsaa under Indenrigsministeriets sociale Departement. Uenigheden kan dog for saa vidt ikke siges at være særlig dybtgaaende, som Flertallet var enig i, at hvis der fandtes et særligt socialt Ministerium, under hvilket al Forsorg af social Karakter var samlet, burde Værgeraadets forsynen gaa bort fra Justitsministeriet og Undervisningsministeriet og henlægges under et saadant fælles Socialministerium.